

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Петър Стоицев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Светослава Хр. Матеева
като разгледа докладваното от Николай Младенов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100601303 по описа за 2023 година

Производството по делото е с правно основание *Глава XXI от НПК /чл.313-340/ "Въззивно производство"*.

Постъпила е Въззивна Жалба/ВЖ/от сл.защитник на подс.Б. Е. С. /адв.К. П./заедно с Въззивна Жалба-Допълнение към нея срещу Присъда от 05.07.2022 г. на СРС,НО,131 - ти състав по НЧХД№ 18300/19 г. с която подсъдимата С. е била призната за виновна в извършването на престъпление по *чл.182,ал.2,вр.ал.1,вр.чл.26,ал.1 от НК*, като по реда на *чл.78А,ал.1 от НК* е била освободена от наказателна отговорност с налагане на адм.наказание „Глоба“ в размер на 2500 лв.Подсъдимата е осъдена да заплати деловодните разноските по водене на наказателното производство ,както и разноските направени от частния тъжител.

В своята ВЖ служ.защитник изразява общото си недоволство срещу обжалвания първоинстанционен акт,намирайки че последният е незаконосъобразен,неправилен , необоснован и явно несправедлив.Предвид това се иска от въззивния съд да отмени осъдителната присъда и да постанови нова оправдателна такава или алтернативно-да отмени присъдата и да върне делото на друг състав на СРС/Заб.Предс. - в случай ,че СГС открие съществени проц.нарушения/.Изразява се готовност след запознаване с мотивите да се изложат конкретни доводи в подкрепа на ВЖ.След запознаване с Мотивите на СРС е депозирана ВЖ-Допълнение където отново се акцентира върху очакването въззивният съд служебно да открие съществени проц.нарушение/след като не се визират конкретни такива в самата ВЖ/.Излага се виждането ,че деянието не е съставомерно от субективна страна ,тъй като е „следвало да бъдат доказани конкретни действия или бездействия на осуетяване на изпълнение решението на съда“ касателно режима на личните контакти.Сл.защитник допуска ,че дори деянието да осъществява на пръв поглед състава на това престъпление , то не е налице умишъл подсъдимата да предотврати контактите на ч.тъж. със сина му К..По делото нямало несъмнени доказателства в това отношение,тъй като според свидетели детето е отказвало да се види с баща си.Според сл.защитата когато „вратата не се е отваряла“ в дните на посещение на ч.тъж. и това е било несъмнено ,тъй като детето не е искало да види баща си.Не можело също така да се очаква подсъдимата да предприеме активни и дори силови действия

да предостави детето за контакт баща му. Въпреки доказателствата за влошени отношения между подс. и ч.тъж.,то първата не се е стремяла съзнателно да осуетява съдебното решение.

В първото съдебно заседание,насрочено от въззивния съд за 10.04.2023 г. бе постъпила писмена Молба от подсъдимата/с положен върху нея копиран подпис/, в която подс.С. иска да се отложи делото.Като причина за това тя изтъква ,че се намира в САЩ,без конкретни данни за щат,населено място и адрес на пребиваване,както и без доказателства за дата на отпътуване и дата на вероятно завръщане.Подсъдимата сочи още,че иска отлагане на делото за друга неконкретизирана дата , на която декларира ,че ще може да присъства/без списък с дати с някакви ангажименти/.За съда означаваше ,че подсъдимата е в състояние да се яви на всяка следваща дата,при единственото изискване СЗ на 10.04.2023 г. да се отложи.Това искане за отлагане тя допълнително обосновава с намерението си да даде обяснения и да се изкаже последна.По отношение на първото искане е налице Определение на СГС по реда на **чл.327 от НПК**,в което не се допуска събирането на гласни доказателства във въззивната инстанция.По отношение на второто искане-при задочно производство подс. сам се лишава от правото да се изкаже последен.Служ.защитник в СЗ заявява ,че подсъдимата не я е уведомявала ,че се намира в САЩ,дори твърди че няколко пъти опитвала контакт ,но не успяла.Съдът отложи делото за друга дата, като бе изискана справка дали подсъдимата е напускала страната.Бе указано на подсъдимата по полвзан от нея ел.адрес да посочи дали желае продължаване на наказателното производство в случай на изтекъл давностен срок.По този начин в пълна степен бяха гарантирани процесуалните права на подсъдимата да участва лично в производството по делото с гарантирана възможност да реализира заявените в Молбата ѝ процесуални действия.

В следващото СЗ , на 26.04.2023 г. съдът докладва на страните постъпилата справка от МВР,БДС от която е видно ,че подсъдимата наистина е напуснала страна в неустановена посока от ГКПП Аерогара София на 23.11.2022 г. и няма данни да се е завръщала.Това означаваше ,че независимо дали подс.С. е в САЩ или другаде , то тя се намира на неустановено място извън пределите на Република България и не посочва на съда адрес за призоваване.Не постъпи и искане от подсъдимата или сл.защитник наказателното производство да продължи , ако съдът констатира изтекла давност за наказателно преследване.

Служ.защитник по хода на делото предлага на съда да не дава ход на делото поради нередовното призоваване на подс.С.,без да уточни кой е адреса от който подсъдимата би могла да се призове редовно.Добавя ,че няма връзка с нея,не е съгласувала защитата с нея,а и самата подсъдима искала да присъства,но не знае защо не се явява ,за да изпълни желанието си.САЩ биха могли да установят адреса ѝ , счита още сл.защита.

Съдът намери ,че са налице предпоставките на **чл.269,ал.3,т.4,б. "А" от НК** ,за да се даде ход на делото задочно в отсъствие на подсъдимата ,тъй като същата е извън страната , не е посочила адрес за призоваване, както и тъй като разглеждането на делото в нейно отсъствие няма да попречи да се разкрие обективната истина.Предвид това се даде ход на делото в отсъствие на подсъдимата, а така също понеже в залата се намираше неин служебен защитник/адв.К. П./.

Служ.защитник след даване на ход на делото в отсъствие на подсъдимата ,заяви че би искала да се оттегли като служебен защитник и поиска да бъде заменена с друг такъв.Съдът не уважи искането на сл.защитник , тъй като от една страна при задочно производство защитата е задължителна, а от друга страна - представителната власт на един служебен защитник не възниква въз основа на гражданскоправна едностранна сделка и упълномощително правоотношение между клиент и адвокат, за да може така да бъдат оттеглени пълномощията. Възникването на функцията по служебната защита е резултат от адм.акт по назначаване на определен защитник от съответния орган , който осъществява ръководството и надзора на процесуалните действия в съответната фаза на процеса.Извън всичко гореизложено , защитникът по реда на **чл.95 от НПК** следва да уведоми клиента си/подс.С./за отказа от защитата, което очевидно в настоящия случай не е сторено и няма как да бъде сторено.

След докладването на ВЖ и приемането на писмените доказателства , при липсата на доказателствени искания , съдът намери за изяснена фактическата обстановка и обяви за приключено събирането на доказателствата и обяви за приключено съдебното следствие.Бе даден ход на делото по същество.

Защитникът заявява лаконично ,че поддържа ВЖ , като намира ,че следва СГС да отмени обжалваната осъдителна Присъда.Вместо нея се иска от въззивния съд да постанови нова

оправдателна Присъда, тъй като атакувания съд. акт е неправилен и не е установен субективния елемент.

Частният тъжител по същество пледира за потвърждаване на обжалваната Присъда на СРС, тъй като намира последната за законосъобразна, правилна и справедлива. Тъжителят посочва, че на 20.01., 03.02., 13.06 и 08.09.2018 г. подсъдимата не е била на адреса си, което се доказва от документите по делото и показанията на св. Й. Т. На 07.04.2018 г. подс. е изпратила ел. писмо, че се намира в гр. Кюстендил с детето, но след Сигнал до тел. 112 се установява, че тя е в йога център „Мандала“ /бул. „****“/. Свидетелите А. П. и В. П. доказват че тя не е била на адреса и на 13.06.2018 г. и целенасочено е отчуждавала детето от ч. тъжител/баща му/. На 03.11.2018 г. подсъдимата е била на адреса, но е попитала тъжителя какво прави там. Субективно, на всички дати в Тъжбата подсъдимата не е била на адреса и не е уведомила, нито е писала на ч. тъжителя, което означава че е действала умишлено и целенасочено е пречила на контактите на тъжителя със сина му. От материалите по делото е видно и че подсъдимата умишлено е отчуждавала детето от баща му и неговите роднини по бащина линия. Друго подобно дело е било прекратено по давност. Предвид горното, ч. тъж. предлага да се потвърди Присъдата на СРС и да му се присъдят разноски.

Софийският Градски съд намира за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимата Б. Е. С. и частния тъжител Я. В. В. били съпрузи, като в хода на последния на 30.05.2007 г. се родило общото им дете К. Я. ов В. По силата на бракоразводно решение от 21.11.2016 г. по гр. д. № 641/2016 г. по описа на РС, гр. Кюстендил в сила от 20.12.2017 г. бракът им бил разтргнат с развод по исков ред. Личните отношения между тях обаче били преустановени още от 2011 г., като оттогава те били в състояние на фактическа раздяла. По силата на друго съдебно решение по реда на чл. 127, ал. 2 от СК било постановено съд. решение № 569 от 20.07.2012 г. по гр. дело № 1020/2011 г. по описа на РС, гр. Кюстендил упражняването на родителските права било предоставено на майката подсъдимата Б. С., а бащата/ч. тъжител В./ бил с определен режим на лични отношения по график, като вземането и връщането следвало по силата на съдебното решение да става от дома на майката. Тъй като още от фактическата раздяла /в рамките на брака/ личните отношения между съпрузите били влошени, срещите на ч. тъжител с детето му ставали трудно и той се обърнал за съдействие към Дирекция „Социално подпомагане“ /ДСП/, СО, район „Слатина“, като последните вече били наясно с въвличането на малолетното дете К. в конфликта между родителите и работели по случая. Уведомени за проблема били и фондация „Закрила на детето“ и Агенцията за социално подпомагане.

На 20.01.2018 г./дата в рамките на графика за режим на лични контакти на ч. тъжител със сина му/ на адреса на майката/подс. С./ в гр. София, бул. „****“ на отишли Я. В. и служителя на фондация „Закрила на детето“ св. Й. Т. За времето от 09,00 до 09,05 ч. ч. тъж. почукал на вратата/поради неработеща звънчева инсталация/, но никой не отворил вратата. По този начин В. не осъществил личен контакт с детето си, за което бил изготвен протокол. В това време подсъдимата била завела детето в гр. Кюстендил, за да не се намира в София и така да може да осуети контакта на детето с баща му. Това, че детето е било в Кюстендил било съобщено от бабата на детето и майка на подсъдимата/св. Динка С./, както и от самото дете по-късно на ч. тъжител.

На 03.02.2018 г./следващата дата в режима на лични контакти/ на адреса на майката/подс. С./ в гр. София, бул. „****“ на място отново отишли Я. В. и служителя на фондация „Закрила на детето“ св. Й. Т. В 09,00 ч. почукал на вратата, но никой не отворил вратата. По този начин В. не осъществил личен контакт с детето си. В това време подсъдимата пак била завела детето в гр. Кюстендил, за да не се намира в София и така да може да осуети контакта на детето с баща му. Това, че детето е било в Кюстендил било съобщено на ч. тъж. от бабата на детето/св. Динка С./ и майка на подсъдимата.

На 07.04.2018 г./дата в режима на лични контакти на ч. тъж. с детето му/ ч. тъж. бил на горния адрес заедно със св. Й. Т., като в 09,00 ч. никой не отворил на почукване на вратата. Така отново ч. тъж. не осъществил личен контакт с детето си по силата на съдебното решение. В този случай обаче подсъдимата била уведомила с и - мейл от 05.04.2018 г. ч. тъж. че на 07.04.2018 г. ще бъде на адреса, като му написала „С К. ще сме на постоянния ни адрес в режима ти на контакти. Уведомявам те“. На тази дата обаче, след като не установил контакт с детето си на адреса на майката, ч. тъж. и свидетеля потърсили подсъдимата по месторабота – студио за йога и действително установили, че там се намира подсъдимата С., но детето не било там. За това посещение ч. тъж. бил потърсил и съдействие от органите на полицията, на които показал и – мейла, посочен по-горе.

На 15.06.2018 г. ч.т.ж. отишъл на адреса на майката , за да вземе детето за 1 месец през летния период във време , което не съвпада с летния отпуск на майката/последното е видно и от служ. бележка на „Р.“ ООД,че подсъдимата е заявила друг период на отпуска/.За намерението си да вземе детето ч.т.ж. бил уведомил подсъдимата предния ден.В 14,00 ч. ч.т.ж. отишъл на адреса на майката заедно със свидетелите А.П.а и В.П./служители на ДСП Слатина/ , както и със свид.Й.Т..На адреса никой не отворил входната врата , а при опит за телефонен контакт ,подсъдимата не приела обаждането от ч.т.жител.По този начин ч.т.ж. отново не осъществил личен контакт с детето си.

На 21.07.2018г. и на 04.08.2018 г. посещенията на ч.т.ж. и св.Й.Т. на адреса на майката се развили по сходен начин,но личен контакт на ч.т.ж. с детето му не бил осъществен.И на двете дати при приближаване на адреса на майката В. и свидетеля виждали ,че подсъдимата преди 09 ч. се качва в паркиран пред адреса лек автомобил „Мерцедес“ с ДК№ КН **** ВР и напуска района в неустановена посока.След това ч.т.ж. и свидетеля отивали пред входната врата на адреса на майката на детето ,но при почукване никой не отварял входната врата и така бил осуетявано осъществяване на личния контакт на т.жителя с детето му по силата на съдебното решение.

По отношение на датата 15.09.2018 г. /дата съгласно режима на лични контакти/ ч.т.ж. и подсъдимата водили предходна кореспонденция по и-мейл и С. уведомила ,че на тази дата има рожден ден и детето искало да е с нея на празника й, поради което предложила да се осъществи среща на друга дата.За целта дори подс.С. уведомила държавен съдебен изпълнител Кюстендил, както и ДСП "Кюстендил".Въпреки това доколкото не била уговорена друга дата , ч.т.ж. и свидетелите Й.Т. и Н.Ц. посетили адреса ,като след почукване не отворил никой.Не бил осъществен личен контакт на ч.т.ж. с детето му и бил съставен Протокол за това.

На 03.11.2018 г. в 09,00ч. ч.т.ж В. , придружен от майка си и баба на детето/св.Ц. В.а/ , както и от служител на фондация „Закрила на детето“/св.Л. Т.а/ отишли на адреса на майката,гр.София,бул.“****.При почукване на вратата ,подсъдимата отворила но заявила ,че детето не се намира на адреса й , а е болно в гр.Кюстендил.За заболяване не бил представен никакъв медицински документ , а и преди това ч.т.ж. не бил уведомен за такова обстоятелство.Бил съставен отново протокол ,че не е осъществен личен контакт на ч.т.ж. с детето му по силата на съдебното решение.

Въззивната инстанция възприема изцяло доказателствения анализ на първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната Присъда, като същият е протекъл прецизно и в съответствие с процесуалните правила и формалната логика.Достатъчно детайлно е извършен анализът на отделните доказателствени материали поотделно и в съвкупност.Разгледани са поотделно и анализирани отделните признаци на състава на престъплението, по обвинението за което подс.С. е била призната за виновна.Към този доказателствен анализ въззивната инстанция се присъединява изцяло.Правилно съдът е кредитирал определени групи гласни доказателствени средства и не е кредитирал други в определени части по съображения , които се споделят от въззивната инстанция като тук с оглед процесуална икономия няма да се възпроизвеждат отново.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният СРС в обжалваната Присъда е приел,че с горното подсъдимата **Б. Е. С.** е осъществила състава на престъплението по **чл.182,ал.2,вр.чл.26,ал.1 от НК,а така също и отделно престъпление по чл.182,ал.2 от НК/за деянието на 15.09.2018г.извън общото продължавано престъпление/** както от обективна,така от субективна страна.

Отделните елементи на състава на престъплението от обективна и субективна страна са детайлно коментирани от първоинстанционния съд в Мотивите на обжалвания съд.акт , като въззивната инстанция се присъединява към този анализ .Към датата на постановяване на обжалвания първоинстанционен съдебен акт/05.07.2022 г./ не е било налице все още основание за погасяване на наказателната отговорност за което и да е от деянията , включени в състава на продължаваната престъпна дейност, инкорпорирана в повдигнатото частно обвинение спрямо подсъдимата **Б. Е. С.**В мотивите на Присъдата СРС е посочил детайлно и подробно ,че всяко едно от седемте деяния ,включени в продължаваната престъпна дейност осъществява самостоятелно състава на престъплението по **чл.182,ал.2 от НК** чрез бездействие – неизпълнение на съдебно решение за режима на личните контакти между родител и дете , когато е било длъжимо действие ,за да се изпълни съдебното решение относно режима на личните контакти между родител и дете.А наказанието в обжалваната Присъда е за седемте деяния ,включени в състава на общото продължаванопрестъпление , е наложено по реда на **чл.78А,ал.1 от НК** ,доколкото предвид законовата санкция в Особената част на НК за това престъпление е „пробация и глоба от

2000 до 5000 лв“ и поради липсата на законови ограничения за това /предвид **чл.78А,ал.7 от НК**/и чистото съдебно минало подс.С. е била освободена от наказателна отговорност.

Към датата на последното съдебно заседание пред въззивния съд обаче е видно ,че към момента на последното СЗ пред въззивния СГС е била изтекла абсолютна давност за наказателно преследване по първите шест от всичките седем деяния ,включени в състава на общото продължавано престъпление.Материалноправният давностен срок за наказателно преследване е 3 години/**чл.80,ал.1,т.5 от НК**/ , а абсолютната давност съгласно **чл.81,ал.3 от НК** се явява четири години и половина.Не е изтекла все още абсолютната давност по последното деяние /осъществено на 03.11.2018 г./, докато за останалите тази давност не е изтекла.Вярно е ,че обвинението срещу подс.С. е за продължавано престъпление и формално цялото престъпление/със седемте деяния в състава му/ е било довършено именно след осъществяване на седмото деяние.Няма как да се игнорира обаче обстоятелството ,че в конкретния случай всяко едно от седемте деяния осъществява състава на престъплението по **чл.182,ал.2 от НК** и ако съдът определи наказание за всички деяния/включително просрочените по давност/ би накърнил интересите на подсъдимата , като така би се игнорирала изтеклата давност за част от деянията.Вярно е също така ,че наказание за престъпление при условията на **чл.26,ал.1 от НК** може да се наложи когато има минимум две или повече деяния.В настоящия случай ,предвид изтеклата давност за шест от деянието , при липсата на изявление от страна на подсъдимата/респ. служ.защитник/ ,че желаят производството да продължи , очевидно следва да се приложат императивните норми за изтеклата давност касателно онези деяния,за които последната е изтекла.Следователно въззивният съд сче ,че следва касателно първите шест деяния от продължаваното престъпление да отмени Присъдата на СРС в тази част и да прекрати наказателното производство касателно същите деяния на основание **чл.334,т.4,вр.чл.24,ал.1,т.3 от НПК** предвид горните предпоставки – изтекла абсолютна давност за наказателно преследване и липса на искане по **чл.24,ал.2,вр.ал.1,т.3 от НПК**/производството да продължи въпреки изтеклата давност/.

Касателно последното деяние в състава на продължаваната престъпна дейност/това на 03.11.2018 г./ давността не е изтекла и съдът осъществявайки правомощията на въззивната инстанция следва да осъществи проверка на обжалваната първоинстанционна Присъда.Съдът намира ,че доводите във ВЖ на защитата за несъставомерност на извършеното от подсъдимата , а също и така и за липсата на умишлено поведение от страна на последната са неоснователни.Описаната липса на предприети действия по осигуряване на детето на адреса на майката/по смисъла на съдебното решение/ са действия по въздържане от дължими действия от страна на подсъдимата, като те осъществяват законовия състав на изпълнителното деяние по **чл.182,ал.2 от НК** - неизпълнение на съдебно решение.Умисълът е налице и се извлича от поведението на подсъдимата, която с недоказаното твърдение за заболяване на детето както и поради липсата на предварително съобщаване на подобно обстоятелство е демонстрирала именно онези субективни представи и схващания ,характерни за дееца при осъществяване на престъплението по **чл.182,ал.2 от НК**. Касателно довода във ВЖ ,че не можело да се очаква подсъдимата да предприеме активни и дори силови действия за предоставяне на детето на баща,то неговото обсъждане предполага най-малкото детето да се е намирало на адреса на майката, а доказателствата са в обратна посока.Следователно са налице всички основания за носене на наказателна отговорност по **чл.182,ал.2 от НК**, като съдът съобрази че доколкото е налице изтекла давност за първите шест деяния, а деянието е само едно ,не е налице продължавано престъпление и следва подсъдимата да се оправдае за правната връзка по **чл.26,ал.1 от НК**.Налице са основанията за освобождаване от наказателна отговорност и при реализиране на наказателна отговорност само по едно деяние.Въззивният съд на последно място намери ,че няма как да се вземе общия престъпен резултат/поради отпадане на обвинението за продължавано престъпление/ , като в тази посока макар да няма съответно искане във ВЖ ,следва служебно да измени в частта за наказание размера на адм.наказание „Глоба“ от 2500 лв на 1500 лв/над минимума и под средния размер/.Този размер на адм.наказание се налага от една страна ,тъй като се реализира отговорност само за последното деяние ,но от друга страна има данни за опити за отчуждаване на малолетното дете от бащата и неговите роднини, а това е неправилен подход при възпитание на дете/особено в ситуация след развод/ ,като за това са били сезирани държавни органи и неправителствени организации.Ето защо е наложително ,на подсъдимата С. е нужно да се въздейства със средствата на адм.наказание с оглед постигане целите на последното-поправяне и превъзпитание.

Въз основа на гореизложеното СГС намира ,че са налице основания за частична отмяна на Присъдата на СРС/касателно просрочените по давност деяния , включени в състава на

общото продължавано престъпление/, както и изменение на обжалваната Присъда/ в неотменената част в смисъла по-горе. В останалите му части контролирания съдебен акт подлежи на потвърждаване.

С оглед гореизложените си фактически и правни съображения, Софийският Градски съд на основание *чл.334,т.4,вр.чл.24,ал.1т.3,както и чл.337,ал.1,т.1 и 2 от НПК*,

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Присъдата на СРС,НО,131-ви състав по НЧХД№ 18300/2019 г.в частта й касателно първите шест деяния в състава на продължаваното престъпление/на 20.01.2018г.,03.02.2018 г., 07.04.2018г.,15.06.2018г., 21.07.2018г.,04.08.2018г./, както и за самостоятелното деяние на 15.09.2018 г.,тъй като е изтеклата абсолютната давност за наказателно преследване и

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство относно тази част от Присъдата на СРС.

ИЗМЕНЯВА Присъдата на СРС,НО,131-ви състав по НЧХД№ 18300/2019 г./в частта за деянието по чл.182,ал.2 от НК , извършено на 03.11.2018 г./, като на основание чл.304 от НПК оправдава подсъдимата Б. Е. С. за правната връзка по чл.26,ал.1 от НК,че деянието е извършено при условията на „продължавано престъпление“ , както и намалява размера на адм.наказание „Глоба“ от 2500 лв на 1500 лв.

Потвърждава Присъдата в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране и е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____